

TARA ALTEBRANDO

VERDWENEN

ZES KINDEREN VERDWENEN.
VIJF TIENERS KOMEN TERUG.

VERTAALD DOOR ANNE-MARIEKE BUIJS

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2016

Copyright © 2016 by Tara Altebrando

Oorspronkelijke titel: *The Leaving*.

All rights reserved. Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

© 2016 vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagbeeld: Getty Images

Omslagontwerp: Kimi Weart

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7045 4 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Het licht doet pijn aan mijn ogen. Mama huilt. Ze kijkt niet naar me. Ik zit op haar heup, met Woefwoef tussen ons in geklemd. Ik heb mijn aapjespyjama aan. Ik hoor in bed te liggen.

Maar mama en papa kwamen mijn kamer binnen. Ze deden het licht aan en zeiden: 'Avery, moppie, we moeten even ergens naartoe. Het is belangrijk. Daarna mag je meteen weer gaan slapen.'

Papa tilde me op en ik greep Woefwoef beet, omdat hij altijd met me meegaat, vooral als het belangrijk is.

Max is er niet. Max heeft zijn brandweermanpyjama niet aan.

Vandaag was zijn eerste echte dag op de kleuterschool en hij is niet thuisgekomen.

Ik weet niet waarom niet en ik durf het ook niet te vragen, omdat mama daarom aan het huilen is.

Het begon bij de bushalte. De bus kwam, maar Max zat er niet in.

Papa zet me in mijn autostoel en ik wil vragen: 'Is Max dood?' Maar dat doe ik niet omdat ik niet weet wat dood betekent, behalve dan dat het iets heel naars is. Misschien is de kleuterschool ook wel iets heel naars. Misschien neemt die kinderen zomaar mee en maakt die mama's en papa's aan het huilen.

We zijn uit de auto gestapt. De lichtjes op de grote camera's doen pijn aan mijn ogen. We staan nu voor een groot gebouw dat eruitziet alsof het van grijze legoblokken is gemaakt. Het is nacht, maar het lijkt zo net alsof het nog dag is.

Dat vind ik niet fijn, want ik heb mijn pyjama aan.

Er staan mannen in grote microfoons te praten. Ik heb mijn Minnie Mouse-microfoon al lang niet meer gezien. Het lijkt wel alsof mijn speelgoed ook verdwijnt. Heeft Max dat soms meegenomen?

De mannen praten alsof ze weten waar ze het over hebben.

Dan komt papa vlak naast mama en mij staan. Hij heeft een microfoon dicht bij zijn mond, het lijkt net een lolly. De bolle vissenogen van de camera's staren naar ons. Papa zegt: 'Alsjeblieft, breng onze zoon terug. Breng alle kinderen ongedeerd terug.'

Een vrouw schreeuwt: 'Mijn dochter zei dat ze op reis ging, naar het vertrek... Weet iemand wat dat betekent?'

En mama kijkt me aan, alsof ze zich nu pas herinnert dat ze me vasthoudt, en ik klem mijn benen strak om haar heen, zodat ik naar de microfoon kan leunen. Het wordt muisstil, dus ik zeg: 'Ik wil heel graag dat Max weer thuiskomt.'

Mama maakt een geluid waar ik geen woord voor heb, trekt mijn hoofd in de zachte holte tussen haar hoofd en schouder en wringt zich tussen al die schouders en ellebogen en armen door.

Woefwoef is weg. Ik kan wel gillen en dan doe ik dat ook.

Papa zegt: 'Hier.' Hij heeft Woefwoef vast.

Ik grijp Woefwoef beet en druk mijn neus tussen zijn bruine oren, die ruiken naar slaap en appelsap en naar de duim waar ik op zuig. Dan zeg ik: 'Woefwoef, ik dacht dat ik je kwijt was.' Hij heeft van die ogen die uit garen bestaan, ze staan ver uit elkaar. Ik weet dat hij niet echt is, maar hij ziet er opeens zo ontzettend verdrietig uit. Zo verdrietig dat ik hem bijna niet kan aankijken.

Ik leg mijn hoofd op mama's schouder, stop mijn duim in mijn mond en doe mijn ogen dicht, zodat het allemaal verdwijnt.

ELF JAAR LATER

DAG NUZ

Scarlett

Alsof ze halverwege een nachtmerrie werd opengereten. Ademloos, midden in een gil.

Ze voelde aan de knoop van de blinddoek achter in haar nek. Die zat strak. Het deed zeer aan haar vingers om hem los te krijgen. Toen kon ze eindelijk haar ogen opendoen.

Nacht.

Hitte.

Palmbomen.

‘Waar zijn we?’ Een meisje.

‘Wat is er gebeurd?’ Een jongen.

Ze keerde zich om, zag de anderen, zag hem. Hij heette... Iets met een L?

Hij sprintte achter het busje aan en schreeuwde: ‘Stop! Wacht!’

Een kapot achterlicht. Piepende banden. Toen was het weg.

Lucas. Zijn naam was Lucas. En haar naam?

Dat busje, daar waren ze net uitgestapt! Drie rijen bankjes. Gescheurde lederen bekleding die in haar been had geprikt.

De hele rit had ze gevochten tegen de slaap – of iets anders – en ze had zich moeten bedwingen om de blinddoek niet van haar ogen weg te rukken.

Hij had gezegd dat ze dat niet mochten doen. Het was belangrijk om hem te gehoorzamen.

‘Waar zijn we?’ Een meisje...

Sarah?

... riep dat.

‘Wie wás dat?’ Adam – zijn naam was makkelijk, Bijbels – liep onrustig heen en weer. ‘Wie zat er achter het stuur?’

Ze bestudeerde zijn kleren.

Zwart shirt.

Zwarte spijkerbroek.

Sneakers.

Daarna die van Lucas.

‘Scar?’

Hij staaarde haar aan. Tegen wie had hij het nou? Tegen haar. Scar?

O! Scarlett! Haar naam was Scarlett.

‘Gaat het?’ Hij liep op haar af.

Ze keek naar haar eigen kleren en slikte om van het droge gevoel in haar keel af te komen. ‘Waarom hebben we allemaal hetzelfde aan?’

‘Volgens mij heb ik een paniekaanval,’ zei Sarah. ‘Oh my god. Ohmygod-ohmygod.’

‘Rustig nou maar.’

De eerste woorden van... k... k... k... Kristen.

‘EN WAAROM ZOU IK RUSTIG MOETEN DOEN?’

Weer Sarah. Ze gilde.

Er prikte iets in Scarletts heup.

Ze voelde met twee vingers in haar rechterbroekzak, haalde er een papertje uit. Vouwde het open.

‘Wat is dat?’ vroeg Lucas.

Pijlen, in allerlei richtingen. ‘Een routebeschrijving.’

De anderen voelden ook in hun broekzakken. Ze hadden allemaal een routebeschrijving.

Haar blik viel op een ster van rode inkt op haar kaartje en ze zag toen dat haar nagels ook rood waren: vaag, afgebladderd, alsof er bloed uit haar nagelriemen lekte.

‘Volgens mij is dit de route naar mijn huis,’ zei Lucas. ‘Locust Place 33.’

‘Mijn adres komt me niet bekend voor.’ Kristen keerde het papertje om, en nog eens. ‘Heb ik misschien de verkeerde?’

Ze had geen kauwgom in haar mond, maar Scarlett stelde zich haar zo voor: altijd aan het kauwen. Ze draaide zich om. Een paar schommels. Een poort. Een herinnering aan een afgebroken tand, een jongen.

Was dat Lucas geweest?

Nee, maar...

Haar voeten deden wat haar hersenen haar opdroegen.

Ze liep naar de speeltuin.

In het midden van het verende rubberen tegelveld bleef ze staan.

Een warme bries bracht een van de oude schommels in beweging. De geest van een al lang verdwenen kind wiegde piepend heen en weer.

‘Ik ben hier eerder geweest,’ zei Scarlett tegen niemand in het bijzonder.

De anderen kwamen ook de speelplaats op.

Ze liep naar een rood paard op een stalen veer, waarop je heen en weer kon wippen.

Sarah was helemaal in paniek. ‘Waarom kunnen we ons niet meer herinneren waar we wonen?’

Goede vraag.

Een nog betere vraag: waarom herinneren we ons niets?

De spiedende ogen van het paard. Het gesjirp van krekels. De wind die de palmbomen liet fluisteren.

De wereld die implodeerde.

Dit was de Rots
van Scarlett.

Ze had geen idee hoe ze hier terecht was gekomen.

Het pad achter haar was schoongeveegd.

Ze kende de anderen...

... maar ze kon zich helemaal niets herinneren van wat ze hadden gedaan...

... hiervoor.

Haar geest gaf in flitsen de aanwezige leegte door...

/
/
/

... drie keer.

‘We hebben vast drugs gekregen,’ zei Adam. Hij was langer en gespierder dan Lucas, maar kwam op de een of andere manier minder zelfverzekerd over.

‘Weet iemand nog wie er achter het stuur zat?’ vroeg Lucas. ‘Of waar we in het busje zijn gestapt? Waren we met z’n allen op een feest of zo?’

Er werd nee geschud.

De wind ging liggen en de schommels kwamen weer tot stilstand, bewegingloos als op een foto.

‘Ik kan me helemaal niets herinneren!’ zei Adam.

‘Iemand moet ons wel iets hebben gegeven. Het is vast gauw uitgewerkt,’ zei Lucas.

Er kwam weer een auto voorbij, met extra verlichting van onderaf en met een dreunende bas.

Scarletts hart begon even sneller te bonken, maar klopte toen weer rustiger.

Waarschijnlijk was ze onder invloed van drugs.

Maar als dat het niet was...

/
/

... wat dan wel?

/

/

Sarah schudde haar hoofd. 'Ik begrijp er helemaal niets van.' Ze liep in cirkeltjes en wreef in haar handen.

'We kunnen beter naar huis gaan.' Lucas hield zijn kaartje op. 'Daar weet vast wel iemand wat er aan de hand is.'

'En als het een valstrik is?' De tranen stonden Sarah in de ogen.

'Waarom zou het een valstrik zijn?' Kristen keek alsof ze een taxi wilde aanhouden of wilde gaan liften. Alles om maar zo snel mogelijk weg te komen.

'Waarom zouden we degene vertrouwen die ons hier heeft afgezet en ons dit heeft gegeven?' Lucas zwaaide met zijn kaartje.

'Het heeft geen zin om hierover in discussie te gaan, toch?' Kristen bukte zich, strikte haar losse veters en kwam overeind. 'Ik zie jullie wel weer. Denk ik.'

Ze maakte aanstalten om weg te lopen, maar Lucas greep haar beet. 'Wacht. Wacht nou gewoon even.'

'Waarom?'

'We moeten een plan hebben,' zei hij. 'We moeten... ik weet het ook niet... onze verhalen op elkaar afstemmen?'

'Er is geen verhaal!' zei Kristen. 'Het enige wat we weten is dat we geen idee hebben wat er aan de hand is. Laten we nou maar gewoon naar huis gaan. Wat moeten we anders?'

'We gaan ook.' Hij liet haar los.

Ze wreef over haar arm.

'Maar laten we hier morgenavond afspreken. Om acht uur of zo. Gewoon, om te controleren of iedereen oké is. Om zeker te weten dat we niets mankeren en dat we antwoorden op onze vragen hebben gekregen. Dat het spul, wat het ook is, helemaal is uitgewerkt.'

Scarletts gedachten draaiden met een rotvaart in kringetjes rond, keerden telkens weer terug bij het beginpunt.

Ze was n o n- i n e a r.
l i

o n
R d
n e

Steeds weer in de rondte, rond en rond, als een herinnering aan een vlucht in een luchtballon: licht, opgetogen, nergens bang voor.

Dus, ja. Het waren zeker drugs. Dat moest wel.

‘Er is vast iemand die hier een verklaring voor heeft,’ benadrukte Lucas. ‘Iemand moet ons kunnen vertellen wat er is gebeurd.’

‘En als we morgen niet kunnen komen?’ Ze werd duizelig van Sarah, die nog steeds onrustig heen en weer liep. ‘Misschien moeten we voor onderzoek naar een ziekenhuis.’

‘Geen ziekenhuizen.’ Lucas schudde zijn hoofd. ‘We spreken hier af. Morgenavond, acht uur, oké? En als dat om de een of andere reden niet lukt, dan proberen we het de avond daarna, dezelfde tijd.’

Sarah bleef staan.

Iedereen knikte, op Scarlett na, die weer naar haar papiertje staaarde. Die rode ster. Kende ze het adres of was het gewoon... zomaar een adres?

‘Scar?’ vroeg Lucas.

Er was iets tussen hen.

Iets anders.

Iets... speciaals.

‘Morgenavond. Oké?’